

Lesi Zoltán

**LUZERN LÁNGOL**

Nem bírtam túltenni magam a gondolaton, hogy én okoztam a tüzesetet, amely teljesen elpusztította a pályaudvar kupoláját. Nem tettem meg minden lehetséges óvintézkedést, mielőtt a gerendák lángra kaptak a tűző napsütésben. Előző este, ahogy ígértem magamnak, felocsolhattam volna a kövezetet, a falakat és a tetőt. Hívhattam volna egy tűzoltót, egy helikoptert, akkor talán a mennyezet freskói túléltek az elkerülhetetlent. Egy méregzöld szemű nő bámult le fönről, órákig tudtam alatta ülni. Megígértem neki, hogy hazaviszem. Bárgyú hülyeség, nem tagadom, hiszen tizenégy ember halt meg alatta. Néhány hónapja egy rejtett feljártot találtam a tetőre, izgatott a lehetőség, ezért felköltöztem az épület legfelső szintjére, ahol végre közel érezhettem magam a kupolához. Életem legszebb időszaka volt, amíg a dinamitrudakat szabályos háromszög alakban a cserepek közé nem szúrtam.

*Prae, 2016/1.*

■ Lesi Zoltán 1982-ben született Gyulán. Verset ír.

Selyem Zsuzsa

**CUKRÁSZDA, 1952**

Én is csak enni akarok, mint mindenki. Ennyike. A lakhatásomat teljesen alárendelem ennek az életprogramnak, after all life is too short to be anything but happy. A cellában két betonpriccs van, egy betonasztal a szélén négy lyukkal, azon keresztül vaslánc van átfűzve, hogy a táplálékot oda lehessen kötni, bár ez idő szerint jóval több a táplálék a cellában, mint ahány vaslánc. Ráadásul még hoznak egyet.

Még alig is lökték be, még jóformán rájuk sem csapták újra a cellaajtót, a régiek már kérdezik tőle, hogy mi van odakint, azt a gengszter Gheorghiu-Dejt nem vitte-e még el az ördög vagy bár a nyugati hatalmak. Ez az új táplálék szabadkozik, politikáról ő nem tud semmit, hiszen nem a városból hozták be, hanem dobrudzsai málenkij robotból. Ehhez mérten van felöltözve is, ócska, szakadt cipő, short és vékony, rövid ujjú ing. Bárhol hozzáférhetek, mérem fel a helyzetet, ráadásul semmi zsír nincs rajta, könnyen jutok vénához.

Mindezt a házamból figyelem meg, a fal egy repedésében rendeztem be a búvóhelyemet, s mivel tegnap szívtam, még négy napig lazulhatok. Arról ábrándozom, milyen ízletes lesz majd ez az új fazon. Az eddigiekre eléggé ráuntam, az örületíz kezd már nekem is az agyamra menni, ráadásul a régóta itt tartott táplálékok vére a stressztől besűrűsödik, hiába pumpálom a vérárvadésgátlót. Az egyik annyira begolyózott, hogy üvöltözni kezdett, több fényt, több fényt. Érte jöttek, leterítették, majd lábánál fogva kihúzták a cellából.

Mindenkinek megvan a maga drámája. Engem például édeskevésé érdekel a fény, nem sokat adok a látásra, de a táplálékok állandóan azon rinyálnak, hogy mindig csak a neon világít, ha reggel nem hoznák nekik a fekete színű lötytyöt, és nem kergetnék ki őket futólépésben, egyenként a klotyóra, nem tudnák megkülönböztetni a nappalt az éjszakától. Azt se bírják, hogy nem jutnak elég levegőhöz, a cellán nincs ablak, csak az ajtó alatti 30×15 centis, rácsozott nyíláson jön be nekik valamicske oxigén. Nekem persze ez szintén nem okoz gondot, sőt, a hőmérséklet és a széndioxid alapján ismerem fel a táplálékot.

Ez az új egy ideig nem tudja, mit is csináljon ebben a cellában, ahol két táplálék férne el rendesen, ám itt tíz van. Az egyik betonpriccsen összébbr húzódnak, és helyet szorítanak a tizenegyediknek, s elmondják,